



ГОРСКАТА ХУБАВИЦА

Въ единъ градъ живѣли спокойно майка, баща, братъ и сестра. Но единъ день сестрата се разболѣла. Всѣкакъ се грижели родителитѣ за нея, но нищо не помагало. Най-после се научили, че имало нѣкжде срѣдъ горитѣ бабичка, която знаела цѣръ противъ всички болести. Но кжде живѣла тя, никой не знаелъ. Решилъ братътъ, каквото и да става да намѣри бабичката и да иска отъ нея чудния цѣръ. Но кжде да отиде да я търси? Знаело се само, че тя живѣла много далече, въ малка кжшица построена на колове срѣдъ едно езеро.

Тръгналъ братътъ, вървѣлъ нѣколко дни, но езеро никжде не видѣлъ. На една пжтека го срещналъ единъ дърваръ.

— Кжде си тръгналъ, момко, така самъ? — попиталъ го той.

— Търся бабичката, която живѣе въ малка кжшица срѣдъ езерото.

Тогава дърварътъ му посочилъ на западъ и му казалъ да ходи все натамъ, докато пресѣче една пжтека, после да хване тая пжтека и все по нея да върви, докато достигне езерото.

Тръгналъ братътъ и къмъ полунощъ достигналъ до езерото. Но какъ да достигне до колибката? Нѣмало съ какво да преплува. Тръгналъ той замисленъ по брѣга и, като нагазилъ въ трѣстикитѣ, спъналъ се въ нѣщо. Навелъ се и видѣлъ едно корито. То било на бабичката, която го криела край брѣга въ трѣстикитѣ. Откъртилъ братътъ два дълги пржта, седналъ въ коритото и съ пржтоветѣ, намѣсто лопати, заплувалъ къмъ кжщичката. Почукалъ съ единия пржтъ на вратата. Отворила се вратата и се показала бабичката. Отъ очитѣ ѝ свѣтнало надъ цѣлото езеро и братътъ видѣлъ на дъното на езерото единъ сияещъ отъ злато дворецъ.

— Какво искашъ, — запитала строго бабичката.

— Казватъ, че ти знаешъ да цѣришъ отъ всѣкаква болестъ, — отвърналъ братътъ, — искамъ да ми дадешъ цѣръ, защото е болна моята сестра. Всичко какво поискашъ ще направя, само дай ми такъвъ цѣръ.

— Щомъ е тъй, ще ти дамъ такъвъ цѣръ. Отъ тебе много не искамъ. Погледни само на дъното на езерото и кажи какво виждашъ тамъ?

Братътъ погледналъ и видѣлъ презъ единъ отъ прозорцитѣ на двореца една хубавица, която му махала съ ржка.

— Виждашъ ли, — казала бабичката, — това е моята дъщеря. Едно време ние живѣхме съ нея отвждъ езерото, въ гората. Но една вечеръ, когато азъ бѣхъ отишла за гжи, дошълъ при нея царътъ на езерото и я открадналъ. Сега тя е заключена долу и може само ноще да я виждамъ, когато царътъ спи. Вземи тоя ключъ, спусни се на дъното, съ него ще отворишъ дванадесетъ врати една следъ друга. На всѣка врата ще видишъ по двама арапи. Тѣ ще те питатъ кжде отивашъ, но ти нѣма нищо да имъ отговоришъ, защото, щомъ отговоришъ, вратитѣ